

Hálaadás

a Pozsonyi Úti Református Egyházközség
állandó kiadványa
2016 reformáció

Tartalom

Gyásztized, 1671-1681 – 2. oldal

Presbiterek az Igéről: Lohr Ferencné – 4. oldal

'56 költője: Gérecz Attila – 6. oldal

Pozsonyi útiak az alföldi tanyavilágban – 8. oldal

Egyházunk hírei – 10. oldal

Gyászévtized

1671-1681, a magyar gályarab protestáns mártírok emlékezete

„Református hitedet semmi pénzért oda ne add!” (Bethlen Gábor)

A dott egy mondás a 16. század második feléből: „A református a magyar vallás.” Nincs ebben semmi kivagyiság, felekezeti sovinizmus, ez tény. A magyar kálvinizmus nem függött senkitől, csak Jézus Krisztus evangéliuma és a nemzet sorsa volt mindenek fölötti örök cél. A katolikus egyházat mind Bécs, mind Róma szorongatta, kiszolgáltatni, feltétel nélkül engedelmeskedni hitbeli súlyos kötelezettséggé tétetett. Az eszement, vérgőzös ellenreformáció egyik múlt-tá silányított következménye volt a gyászévtized. Mi is történt?

Lipót császár uralkodása idején Kollonich Lipót érsek megfogalmazta ars poeticáját: „Magyarországot először rabbá, azután koldussá, majd katolikussá teszem.” Ennek jegyében összehívta Pozsonyba a véstörvényszéket és oda beidézte az ország összes protestáns prédikátorát és rektorát. A tiszántúliak és az önálló tartományt képező erdélyiek nem mentek el, a hódoltsági területekről a török nem engedte elmenni a lelkészeket (így lettek prédikátoraink élet-

mentőivé), de a Dunántúlról és az északi országrészből így is vagy 400 beidézett jelent meg. Napokon át várakoztatták őket, enni-inni nem kaptak, még leülniük sem volt hol. Bent a tárgyalóteremben elképesztő vádakat vágtak fejükhöz. Végül mindegyikük elé külön-külön odalöktek egy lapot rajta három pont:

1. feltétel nélkül áttérnek a katolikus vallásra
2. ha nem, lemondanak hivatalukról, vagyonukról és elhagyják az országot
3. ha ez sem, életfogytig tartó börtönbüntetésre ítéltetnek

Félelmükben sokan aláírták az első, de főképpen a második pontot (családos, sokgyermekes életék, érthető), de negyvenen nem írták alá egyiket sem. A büntetés örökös gályarabság. Bécsújhelytől gyalogosan, megbilincselve át az Alpokon Nápolyig. Irtózatosszenvedések után harmincan érkeztek meg lesoványodva, végelgyengülve. Gályarabságra akkor csak köztörvényes bűnözőket vittek. 14-16 órát eveztek állva, egy szál ágyékkötőben, latrina nem volt, tisztálkodni nem lehetett. Ez időben is újabb lekipásztörök haltak meg. Több mint egy év elteltével lassan, de megmozdult Európa közvéleménye. Michiel de Ruyter holland admirális hajóhadát a Nápolyi-öbölbe vezényelte, az ágyúkat a városra irányított-

ta, ultimátumot küldött az alkirálynak, amennyiben záros határidőn belül nem adja ki a prédikátorokat, szétlövi a várost. A maradék túlélők így menekültek meg.

Van egy festmény a Debreceni Református Kollégiumban, azt a pillanatot ábrázolja, amikor a megszabadult foglyok tetvesen, büdösen felszédelegnek a fedélzetre, és ott a tisztek, matrózok feszes vigyázzállásban köszöntik őket. „Köszönjük” – mondta Harsányi István rimaszécsi lelkész az admirálisnak. „Nekünk van köszönnivalónk” – felelte ő, majd így folytatta: „hiszen Jézus Krisztus iránti hűségeitekkel nagyon nagy példát adatok nekünk is.”

Felmerülhet a kérdés, nevezett reformátorok áldott, nyakas kálvinisták miért vállalták, hogy bírták ezt az ember feletti szenvedést? Legyen erre hiteles válasz egyikük, a mártír Huszti Mihály keszi lelkész haldokoltában elmondott imája: „Uram ne emlékezzél meg az én bűnösségemről, hanem jöjj kegyelmeddel a segítségemre, szenteld meg borzasztó fájdalmaimat, hogy a te szándékoznak megfelelően arra törekedjem, ami a te dicsőségedre, nekem megnyugvásomra, e világon élő szentjeidnek pedig a hasznára szolgál. Töltsd be lelkemet azzal a készséggel, hogy bármely pillanatban távozhassam e test

börtönéből, s hogy itt és az örökkévalóságban és mindenben a te dicsőségedre törekedjem. Ámen.”

” Az igazak emlékezete legyen áldott.” Péld 10,7)

Berkesi Gábor

*Ruyter admirális fogad a buszonhat
prédikátort*

” Sok győzelmet vívtam életemnek minden rendiben ellenségeim felett, de az én legfényesebb diadalom, mellyel Krisztusnak ártatlan szolgálait az elviselhetetlen terhek alól kiszabadítottam.”

Michiel de Ruyter

” Ha azt tennénk, amit kellene, és nem azt, amit akarunk, akkor meg is kapnánk, ami megillet minket. Csakhogy mi azt csináljuk, amit akarunk, nem pedig azt, amit kellene, ezért azt is el kell viselnünk, amit nem akarunk.”

Luther Márton

Presbiterek az Igéről: Lohr Ferencné

„... én te rólad el nem feledkezem”
Ézs 49,15

Kora gyermekkorom óta ez az úgige fel-fel bukkan az életemben, úgy is mondhatnám, hogy Isten kegyelméből vezet. Reggelente felébredve, a falon egy ovális alakú, feketére lakkozott fa táblát láttam, abban valamilyen számomra érthetetlen vonalat, szép, faragott díszítéseket. A betűkkel való ismerkedés során már el tudtam olvasni. Akár akartam, akár nem, minden napom ezzel a biztatással kezdődött, mert a látóterembe mindig belekerült a szöveg. A mondatot értettem, de az üzenetet nem.

Sok év telt el az óta, a táblácska eltűnt. Egyszer még egy költözködéskapcsán a csomagok közül előke-
rült. Nem tulajdonítottam neki nagyobb jelentőséget, ment a már megunt tárgyak közé. A Kelenföldi református templomban, Sebestyén Bandi bácsi szolgálatait ámulva hallgató kislány lassan eltávolodott a vallásától

(nem a hitétől!), egy Szabad Keresztény gyülekezetbe kezdett járni. Istennek hála itt értettem meg, hogy Isten Jézus Krisztust miért küldte el közénk, miért kellett meghalnia és feltámadnia, itt eszméltem arra, hogy az én bűneim is tartószögek voltak Jézus keresztjén, itt törtem össze és kértem bűnbocsánatot, elfogadtam Jézust megváltó Uramnak.

Ebben a gyülekezetben olyan, számomra nem elfogadható dolgok történtek, amelyek meghasonlást okoztak bennem. Viszonylag hosszú idő telt el úgy, hogy gyülekezetbe nem jártam ígét nem olvastam, nem hallgattam, de nem váltam Istentagadóvá. Házasságom révén a katolikus vallással is megismertkedtem, gyermekeinket katolikusnak kereszteltettük.

Nehéz időszaka volt ez az életemnek, három év alatt született a három gyerekünk, férjemnek sokat kellett külföldre utaznia, az én munkám is teljes embert követelt, itthon sem lazíthattam. Egészségügyi problémák adódtak, sokat keseregtem, lassan depressziós lettem.

Úgy éreztem, nem tudok mindennütt száz százalékosan teljesíteni.

A család az első, de az erőm egyre fogy. Beteg lettem, leszázalékoltak. Egy családi összezőrrenés után kirohantam a lakásból és rohantam a Pozsonyihoz, ha fogad a lelkész kiöntöm a lelkem, ha nem nyílik az ajtó, a Dunánál megyek. Nyílt az ajtó, megszólítani sem tudtam az ajtóban állót, de zokogva kiöntöttem lelkem. Együtt imádkoz-

tunk, megnyugodva tértem haza. Azóta a Pozsonyi úti gyülekezet tagja vagyok.

Megtapasztaltam, megértettem, hogy annak a bizonyos fekete táblácskának mi volt- és mi ma is az üzenete: „én terölad el nem feledkezem”. Köszönöm Uram, bocsásd meg, hogy én viszont ezt gyakran megteszem! Ámen.

Imádság

Istenünk, köszönjük az ígét, és köszönjük azokat, akiket kereszttől eljutott hozzánk is a te szavad. Köszönjük a kegyelmed, a gondviselésed, a türelmed. Hálások vagyunk a reformátorokért, azokért, akik elkötelezettek voltak a te ígéd mellett, akiknek minden vágya volt, hogy mi,

a te néped, a te gyermekeid, olvassuk és megismerhessük a te beszédedet. Köszönjük, hogy ehhez a beszédhez, az ígéhez fordulva mindig lehet és van is megújulás, mindig van lehetőség hozzád menni, hozzád térni. És köszönjük, hogy minket, akik hozzád megyünk, semmiképpen el nem küldesz, hanem érdemeinktől függetlenül,

csakis kegyelmedből, a Jézus Krisztusba vetett hitünk által befogadsz, eltöröld minden adósságunkat, és magadhoz ölelsz minket szereteteden. Ezért egyedül neked jár hála, és egyedül téged illet dicsőség.

Kérünk Urunk add, hogy vágyjunk téged naponként mind jobban megismerni, szavad és Lelked által megerősödni és megújulni. Segíts, hogy felfoghassunk valamit, megérezhessünk valamit abból a csodálatos kegyelemből, amivel te lehajoltál és megmentettél minket, hogy aztán továbbadhassunk belőle mi is egymásnak és a világnak, ami sóvárogva várja azt. A mi Megváltó Urunk, Jézus Krisztus nevében. Ámen.

Baán Márton Botond

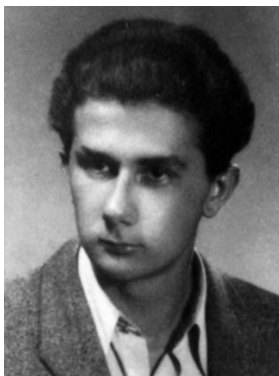
'56 költője

Gérecz Attila 1929. november 20-án született Dunakeszin, református családban. 1944 őszén került be a Honvédség Tüzérségi Hadapródiskola Sümegre menekített alakulatához. A világháború végnapjaiban Németországba került hadifogságba. A fogságból 1946. október 23-án jött haza. 1948-ban érettségizett a budapesti Kölcsey Ferenc Gimnáziumban. Ifjúi erejét, nem mindennapi tehetségét a sportnak szentelte: 1949-ben, huszadik évében már a Magyar Öttusa válogatott keretének tagja, edzői szerint nagy sikerek várományosa.

Asportpályafutást hirtelen törte derékba 1950. december 8-i letartóztatása. Többségében volt hadapródiskolás barátaival együtt összeesküvés és hazaárulás vádjával állították bíróság elé. Ügyükben négy halálos ítéletet hoztak, három társát felakasztották. Attila a koncepciós perekre jellemző súlyos ítéletet, 15 évi börtönbüntetést kapott. A váci börtönben raboskodott, ahol a „füveskert” költők, írók: Béri Géza, Kárpáti Kamil, Szathmáry György, Tollas Tibor és Tóth Bálint barátságukba fogadták

és verselésre, műfordításra biztatták. 1954. július 18-án, a nagy dunai árvíz idején megszökött. A medréből kiáradt Dunát átúszva jutott be Budapestre. Három nap múlva elfogták. További három év szigorított börtönt kapott.

Afogházból a forradalom október 30-án szabadította ki. Még aznap találkozott író börtöntársaival az Írószövetség székházában, majd Tamási Áron íróval közösen, végleges formába öntötte a rab-ságból szabadult írók felhívását a Nemzethez. A szeretet, a megbocsátás, a nemzeti méretű összefogás eszméje sugárzott kiáltványából, mely a rádióban is elhangzott. November 4-e tragikus hajnalán keserű elszántsággal csatlakozott az utcai szabadságharcosok-

hoz. A Rókus kórház környékén harcolt, november 7-én két szovjet tankot harcképtelenné tett, de egy harmadikról leadott sorozat kioltotta ifjú életét.

Verseit nyugaton az 1950-es évek vége óta publikálta a Nemzetőr, itthon verseinek gyűjteménye Gérecz Attila, a költő – 1956 mártírja címmel 1991-ben a Stádium kiadó gondozásában jelent meg először. Verseit a Hangzó Helikon sorozatban megzenésített formában is elérhetjük.

Karácsonyi ének a börtönben

Szürke falakon túl, messze, gyertyák gyúlnak,

Ünnepi harangok imára kondulnak.

Komor szájunk szélén keserű vonások

– Hallod, Názáreti?

Súlyosak a láncok.

Lüktető városok élete csendesül,

Millió gyűlölet könnyekké szelidül.

Kiégett szívünkön már nem csordul bánat.

– Hallod, Názáreti?

Megtörték a vágyak.

Kacagó kicsinyek ámuló szemekkel,

Derűs emberpárok zsolozsmás lélekkel.

Hajlott hátunk bűnös alázatra görnyed.

– Hallod, Názáreti?

Vedd el életünket!

Fia képe előtt leboruló asszony,

Drága vonásain torzul a fájdalom.

Könnybefúlt hangjában mély kínok zihálnak.

– Hallod, Názáreti?

Segítsd az anyánkat!

Nedves zárkák alján összeroskadt árnyak.

Fásult, néma vággyal szent csodára várnak.

Vasrácsokon átal halvány fényre néznek.

– Hallod, Názáreti?

Peregnek az évek...

Tágult pupillákon tébolyult kín lángja.

Négy zokogva készül a mártírhálálra.

Torkához kap, s felsír álmában a gyermek:

– Hallod, Názáreti?

„Apámat ne engedd!”

Megtiport országon dühöng szilaj átok.

Neved, rohadt dühvel ócsárló pofájok

Káromolva töri csendjét a szent éjnek.

– Hallod, Názáreti?

Megbocsátunk... – Érted!

Túl a szitok zaján felcsendül az ének.

Zúg, dagad, hömpölyög, felujjong a lélek.

Megrendül a börtön, recsegnek a záruk,

Rab torkok harsogják szerte a világnak:

Dicsőség Istennek, békesség a népnek

– Hallod, Názáreti?

Hozzád száll az ének.

*Gérecz Attila, Márianosztra,
1955. dec.*

Pozsonyi útiak az alföldi tanyavilágban

avagy ifjúsági- és gyermektábor a Cegléd közeli Tamás tanyán július 11–16. között

Nem így terveztük. A táborzáró szombat délelőtt benn ültünk az autóbuszban, és indultunk hazafelé. Pedig az elgondolás szerint Nagykőrösre mentünk volna a költőóriás Arany János emlékházához, tisztelegni és Himnusz énekelni, majd a „nyalka verbunk”-járól híros Kecskemétre városnézésre. De egy irgalmatlan vihar, fürgeteg közbeszólt, keresztülhúzta számításainkat. Városnézés helyett ott ültünk a buszon, és figyeltük, köhögnek-e a gyerekek, lázas-e valaki. A hangulat nem vártan jó volt. Még el sem értük Ceglédet, egy kisfiú megszólalt: „Gábor bácsi, de jó volt ez a hét!”, egy lányka rávágta: „De kár, hogy véget ért, ugye jövőre is lesz tábor, jöhetünk akkor is?” És e két őszinte felsóhajtás zsilipet nyitott, innen is, onnan is áradatszerűen érkeztek a „miért is volt jó” értékelések. Senki nem volt lázas, és akkor és ott senki nem köhögött (de nagy kegyelem).

Tényleg szép és értékes volt, így éreztük ezt mi is, felnőttek, kísérők, munkatársak. Pontosítsak: ez is

szép volt, mint a korábbi, többi tábor, talán az eddigi legjobb (ez sokak véleménye is). Mitől is értékes? Megvan ennek a ritmusa: január: internet – táborhelykeresés; február-március: hely kiválasztása; április-táborkezdet: környék bejárása, programok, munkafüzetek, énekanyag összeállítása. Nagy köszönet érte idén is Horváth Éva katechétának.

Miért is volt szép? Mozaikszerűen, a teljesség igénye nélkül:

1. 82-en voltunk.

2. Megkezdtük hetünket „csontrepesztő” kánikulában, befejeztük irgalmatlan viharban, mégsem volt nyafogás, „uncsizás”. (Hatott az indulás előtti szózat: csináljunk együtt jó tábor, ne nyávogjon senki, a kedves szülők lehetőleg mérsékeltén vegyék igénybe a mobiltelefonok használatát.)

3. Középpontban volt az evangélium. A hét lelki témája: „Jézus, az örök reménység”, igéje: „Én vagyok ... ama fényes és hajnali csillag.” (Jel 22:16b) Minden este evangelizáció, Berkesi Gábor és Németh Tamás szolgálataival.

4. A reggeli szindarabok. A Pozsonyi úti Globe Színház (Shakespeare után szabadon) adta elő az aznapi igei történeteket. Az agg János apostol (stílszerűen és kor szerint e sorok írója) mondta a történetet, ifjaink kitűnő némajátékot adtak hozzá. Emlékezetes volt Vitéz Péter Jézus alakítása.

5. Közös énekléseink: Da pacem Domine/Add békédet Urunk, Messziről száll dalunk (háromszólamú héber kánon), nevezett kánonokat profi kórusok is éneklük. Énekeltünk népdalzsoltárokat, zsoltárokat, spirituálékat stb. Még hogy a mai fiatalok nem tudnak énekelni? Cáfolatát adták ennek a kishitűségnek.

6. Csoportfoglalkozások. Vezetői: a néhány nap híján Németh Tamásné, akkor még Horváth Rebeka, néhány nap híján hites ura, Tamás, külföldi útja miatt kicsit később érkezett, valamint Vitéz Péter, Horváth Éva, Berkesi Gábor. Hadd említsem meg különösképpen Nagy Andrásné Klárka óvodapedagógust, aki első alkalommal vett részt táborunkban előadóként, nagy örömünk és nyereségünk volt.

7. Kirándulások. Petőfi szülőháza, az ágy, amelyen született, múzeum, interaktív vetélkedő. Ópusztaszer, lélegzetelállító Feszty-körkép, lovasbemutató, íjászat, pogácsakészítés és -sütés, régészkedés.

8. Szabadidős foglalkozások. Focibajnokság, számháború, akadályverseny, sorverseny, kézműves délutánok, vetélkedők, vidám csobbanás, ádáz vízipuska harc az udvari kis úszómedencében, szekerezés, lovaglás. Péntek este kedves, neves vendég érkezett, Knapek Edina világbajnok törvívó, aki bemutatója után másnap reggel indult Rióba, az olimpiára.

Végezetül álljon itt azok névsora, kik kisgyermekkoruk óta járnak táborainkba, idén azonban már mint felnőtt munkatársak végeztek kitűnő szolgálatot: Bognár Matyi, Medgyes Dani, Nagy Andris, Panák Kristóf, Prohászka Marci, Horváth Franciska, Miklós Barbi. Közeledett az autóbusz Budapest felé, és mikor megláttuk szeretett templomunkat és a minket váró nagy sokaságot, kitört szívünk-ből a boldog ujjongás: „Po-zsi, Po-zsi...”. Ott áll szeretett Pozsink dunai homlokzatán az evangélium, álljon itt is őszinte, frappáns végszóként: Soli Deo Gloria! Egyedül Istené a dicsőség!

Berkesi Gábor

Gyermekmisszió

E tanévben is – sok utánajárás, szervezés nyomán – beindult a kötelezően választható, órarendbe iktatott hit-és erkölcsstan oktatás. A korábbiakkal megegyezően körzetünk öt iskolájába járunk heti rendszerességgel órákat tartani. A csoportok megnövekedett száma miatt szükségessé vált két új munkatárs bekapcsolása: Berkesi Gábor lelkész 5, Baán Márton hatodéves teológus 2 csoportot és jelen sorok írója Horváth Éva 24 csoportot pasztorál. Az élő evangélium hirdetésén és megélésén túl célunk minél többek – gyermek, szülő, nagyszülő – bekapcsolása gyüle-

kezetünk életébe. Beindultak a vasárnapi gyermekórák is. Változatlan időben, délelőtt tíz órakor tartjuk a foglalkozásokat. Várunk minden korosztályból gyermekeket. A meglévő munkatársak mellett (dr. Csathó Péterné Mária, Berkesi Anna, Igmándi Tóth Boglárka, Horváth Éva) köszöntjük új munkatársunkat, Baán Nikolett tanárnőt. Várjuk konfirmandus gyermekeink jelentkezését péntekenként 14 és 15 órai kezdettel. Ha valakinek ez az időpont nem megfelelő, hívja Berkesi Gábor lelkészt a 06-30-378-9827-es számon.

”Ti magatok is, mint élő kövek, épüljetek fel lelki házzá.” 1Péter 2,5

Horváth Éva

Egyházunk hírei

Református Cigány Szakkollégium

Átadták október 11-én kedden a Budapesti Református Cigány Szakkollégiumot (RefoRom), amely roma származású, illetve hátrányos helyzetű, felsőoktatásban tanuló diákoknak nyújt kollégiumi elhelyezést, ösztöndíjat, önismereti, kulturális és szakmai programokat. A szakkollégium, amelybe szeptembertől 19 szakkollégista és 13 kollégista nyert felvételt, a Keresztény Roma Szakkollégiumi Hálózat tagja, amelynek célja, hogy a felsőoktatási képzés szakmai támogatása mellett segítse a cigány kultúra elmélyítését és sokoldalúan képzett, cigány identitását vállaló keresztyén értelmiség nevelését.

A forradalomra emlékezett a Zsinat

Október 14-én egyházunk zsinata ünnepi nyilatkozatot fogadott el (reformatus.hu oldalon olvasható), amelyben köszönetét fejezi ki „a forradalom bátor résztvevőinek azért az áldozatvállalásért, amit a későbbi nemzedékekért is megtettek”. A nyilatkozat emellett tisztelettel adózik „a megtorlás közvetlen és közvetett áldozatainak, köztük meghurcolt lelké-

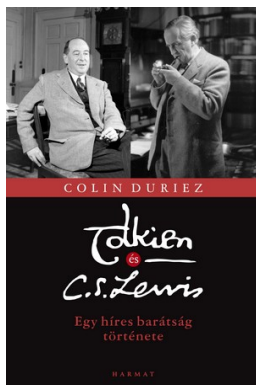
szeinknek, presbitereinknek, teológiai hallgatóknak, gyülekezeti tagoknak, akiket bebörtönöztek, hivatásuktól eltiltottak, családjukkal együtt háttérbe szorítottak és évtizedekig félelemben tartottak” Magyarországon és a határon túli magyarlakta területeken.

A memorandum, amelyet a Zsinat elnöksége ünnepélyesen átadott Gulyás Lajos mártír lelkipásztor családjának, egyben kifejezi az egyház azon szándékát is, hogy az emlékév legyen alkalma a hálaadásnak, a múlt megbecsülésének és a megbékélésnek: „Kívánjuk, hogy 1956 emléke vezesse igazabb egységre nemzetünket, s hogy annak értékeit közösen tudjuk megőrizni és továbbadni.” Végül az MRE legfőbb döntéshozó testülete arra kéri a református gyülekezeteket, oktatási és szeretetszolgálati intézményeket, hogy támogassák és teremtsék meg a méltó emlékezés alkalmait.

Kövesd honlapunk „Élő Ige” menüpontját, és töltsd le legutóbbi istentiszteleteinket! Olvasd a Hálaadás újságot és hallgasd meg koncertfelvételeket vagy a Pozsonyi Úti Estéket! Internetcímünk: pozsonyiuti.reformatus.hu

Ajánló

Colin Duriez: Tolkien és C. S. Lewis – Egy híres barátság története

A fantasy műfaj két legsikeresebb szerzője J. R. R. Tolkien és C. S. Lewis negyven éven át voltak közeli barátok. Az Oxfordi Egyetem két fiatal oktatóját a középkori irodalom és az észak-európai mitológia szeretete hozta össze. Lewis megterésében nagy szerepet játszottak a Tolkiennal folytatott beszélgetések, míg Lewis támogatása nélkül sosem született volna meg az évszázad fantasy-trilógiája, A Gyűrűk Ura. Colin Duriez a két író barátságának elbeszélésével kíséri végig intellektuális és hitbeli fejlődésüket és sorsuk alakulását.

Harmat Kiadó, 2016. 3500 Ft (internetes ár: 2800 Ft)

Nyilak az erős kezében – Bibliai szövegválogatás fiataloknak

Lehet, hogy sokan elmondták már, hogy ki vagy, hogy mi a célja az életednek, hogy miben és kiben kellene hinned, azt is, hogy mi tesz képessé arra, hogy helyt állj a mindennapokban, hogy kik az igazi barátaid, és persze azt is, hogyan lehet jó kapcsolatot a szüleiddel. De arról is biztosan hallottál már sokat, hogyan hoznál jó döntéseket. Mégis, ha nem győztek meg az eddigi tanácsok, és kíváncsi vagy arra, hogy Isten mit mond mindezekről, olvasd el ezt a kis füzetet.

Kálvin Kiadó, 2016. 700 Ft (internetes ár 595 Ft)

Alkalmaink

Október 24., 18 óra

Protestáns Esték – dr. Szele György

Október 26., 18 óra

Protestáns Esték – Sudár Annamária

Október 28., 17 óra

Protestáns Esték – Kerekes Barnabás

Október 30., 10 óra

Reformáció – Istentisztelet úrvacsoraosztással

Október 31., 18 óra

Négy kerületi protestáns gyülekezet istentisztelete úrvacsoraosztással